

[Holstein.]

op med vage Antydninger af en ny Tids Tankegang, et levende og betegnende Udtryk for den politiske Uforfærdethed og det Meningernes Mod, som kendetegner Konservatismens Hovedorgan i København. Et Aar efter vedtog K. U. et nyt, ganske nationalsocialistisk præget Program. Hvis K. U. stod paa Programmet fra 1933, var der jo ingen Grund til at vedtage et nyt i 1934. Hvis Programmet af 1934 i Hovedsagen er det samme som det af 1933, hvorfor da alt det Postyr et Aar efter? Er der derimod Grund til at vedtage et nyt Program i 1934, saa maa det være, fordi man ikke længere lader sig nøje med eller finder Programmet af 1933 tilfredsstillende og fyldestgørende, hvilket dog ikke forhindrer den selvstændige Fører af det selvstændige K. U. i at lade sig opstille som tro Partigænger paa Programmet af 1933. Det er en saadan politisk Holdning; som man ikke uden at krænke Sandheden paa det groveste tør kalde andet end tvetydig og dobbeltbundet. De gammelkonservative gaar i liberal Barndom, og de unge nationalistisk vanartede har endnu ikke sagt sig løs fra de gamles Værgeraadsforsorg. De gammelkonservative laller liberalt *post festum*, og de unge taler endnu ikke rent. Det har altid været dansk Konservatismes Væsen og Lod — ja, jeg vil ikke sige altid, men i de sidste 40 Aar — at være Partiet bagefter, og det bliver sikkert Traditionen tro. Disse voksende konservative Modsætninger søges derfor dækket med retoriske og journalistiske Klopfægterikneb, indtil Tiden er inde, hvor man alligevel nødes til at vælge; saa vil man sandsynligvis proklamere, at man overhovedet aldrig har staaet over for et Valg. Dette Forsøg paa at dække de Modsætninger, som vitterlig er til Stede, er forklarligt, for saa vidt som det jo er Konservatismens fornemste Opgave at passe paa, at der ikke sker Spring og Mutationer i den politiske Udvikling, saaledes som i Naturen.

Men Venstre da? Det er vel til Gengæld et Parti, som ved, hvad det vil, og handler derefter? Et Parti med livskraftige, efter de ændrede Tider tilpassede Samfundsidealer, med en politisk Helhedsanskuelse, med Evne til at forme og føre en Politik, paa hvilken der ikke blot i heldigste Fald kan regeres i Døgnet, men som kan præge og bære Folkets Fremtid, saaledes at „Fyns Tidende“ faar Ret, naar Bladet forleden saa frejdigt i en ledende Artikel proklamerer: Fremtiden er Venstres? Maaske er det nok lidt svært for de gammelliberale at finde

solidt Fodfæste i Tidens rivende Strøm, dog saa er der jo Venstres Ungdom til at vise Vej. Men Venstres Ungdom siger i sin Resolution paa Landsraadmødet den 28. Juni i Aar, at Venstres Ungdom er Barn af Venstres Alderdom. Kun bærer Venstres Ungdom i Knaphullet, hvad de gamle skjuler i en stille Aands uforkrænkelige Væsen. Venstres Ungdom maner frejdigt til Kamp mod Klassestyret, som de gamle paa Rigsdagen til Stadighed slutter Forlig med. Venstres Ungdom maner ud fra gammelliberale Grundideer til Kamp mod den Socialiseringspolitik paa alle Omraader, som Venstre paa Rigsdagen hidtil har rakt Haand til. Forlig med Klassestyret er jo ikke Kamp mod Klassestyret, eller er det nuværende Styre maaske ikke et Klassestyre? Er det mod et Styre, som ikke forefindes, at Venstres Ungdom maner til Kamp i de dødsmerkede liberale Grundideers Navn? Vil Venstre føre Kamppolitik eller Forligspolitik over for Socialdemokratiet? Jeg tror ikke, man kan føre begge Dele paa een Gang, uden at begge Dele bliver daarligt ført.

Hvis det er rigtigt, hvad det danske Landbrugs fremragende Forkæmper og Foregangsmand, Landstingsmand Hauch, har proklameret i Foraaret og gentaget nu i Efteraaret ved at lade de jyske Landboforeningers Delegeretforsamling stemme for hans Foraars-Henvendelse til Regering og Rigsdag, saa er vi ikke længere bare ude i almindeligt Bygevejr, men saa er vi inde i en ny Tid. I denne nye Tid vil Stat og Samfund ikke vedblivende som hidtil kunne styres og ledes efter en mellemproportional, mellem-ligeglad anarkistisk Individualisme og middelmaadigt konfust Oligarki. Vi er alle enige om, sagde en fransk socialdemokratisk Deputeret paa den socialistiske Kongres i Toulouse i Foraaret, at det traditionelle parlamentariske Styre og den liberale Kapitalisme har spillet Fallit.

Den danske Regering og Rigsdag — Rigsdagen vil jo hos os i sin nuværende praktisk-politiske Funktion sige de 4 store Partiers Gruppebestyrelser — har nu 4 Aar i Træk anvendt Sommertiden til at parlamentere frem og tilbage om Landbrugets Stilling og Vilkaar, uden at der er opnaaet hverken en principiel Klaring eller bemærkelsesværdige positive Resultater. Det samme gælder i øvrigt Lovgivningsarbejdet i de ordinære Rigsdagsperioder, og der er næppe Udsigt til, at denne traditionelle Form for Lovgivervirksomhed vil blive krænket eller tilsidesat i den Rigsdagssamling, som forestaar.